

אחר כף ממשיכה אחריה גון שני לכן, ואותו לכן נכנס פנימה. כיון שעומד הגון הזה, עולה אותה מדורת אש של אותו כוכב, וזורקת את אותו לכן החוצה, והיא נכנסת פנימה. וכך כל אותם הגונים, עד שזורקת אותם החוצה, והיא נכנסת פנימה וקורבה לאותה נקדה טמירה לטל אור.

פתח ואמר, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל ראה את המראה הזה בתקונו שלא עומד, פרט לשעה שעומד אותו כוכב שאמרנו, אבל הפסוק הזה פשוט. והנה רוח סערה, פשוטו שהיה בא לכבש את כל העולם לפני נבוכדנצר הרשע. אבל רוח הסערה הזו היא הכוכב שאמרנו, שפולע שבעים כוכבים, וזו רוח הסערה שראה אליהו, (מלכים א-ט) מפרק הרים ומשבר סלעים, וזה שעומד תמיד לפני הכל לשמר אותו שבפנים כמו קלפה למח.

ולמה נקראת סערה? שמסעירה הכל, מעלה ומטה. באה מן הצפון, שהרי מאותו צד היא באה, וסימנה - (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, שהרי פמה צדדים אחרים נאחזים באותה רוח סערה, ומשום כך יוצאת מן הצפון.

ענו, משום שהיא פסלת הזהב. ומצד הצפון זה נאחז. וזוהי הנקדה האמצעית שעומדת בחורבה. ומשום שיודע לפתות, שולט בתוך אותה נקדה של ישוב וכל דברי הישוב, פרט לארץ ישראל. כשישראל שלט עליהם. בתוכה, הוא (א) שולט עליהם.

ואחר שחטאו ישראל, (א) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

לבתר, אמשיך אבתריה גוון אחרא תניינא תוורא, וההוא תוורא עאל לגו, כיון דקיימא האי גוון, סלקא ההוא מדוורא דאשא דההוא ככבא, ושדי לההוא תוורא לבר, ועאל איהו לגו. וכך כל אינון גוונים, עד דשדי לון לבר, ועייל איהו לגו, וקריב לגבי ההיא נקודה טמירא, למיטל נהורא.

פתח ואמר, (יחזקאל א) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו'. יחזקאל חמא להאי חיזו, בתקונוא דלא קיימא, בר בשעתא דשליט ההוא ככבא פדקאמרן, אבל האי קרא אוקמויה. והנה רוח סערה, אוקמויה, דהוה אתי למכפש כל עלמא, לקמיה דנבוכדנצר חייבא. אבל רוח סערה דא, איהו ההוא ככבא דקאמרן, דבלע שבועין פכבין אחרנין, ודא איהו רוח סערה דחמא אליהו, (מלכים א ט) מפרק הרים ומשבר סלעים, ודא דקיימא תדיר קדם פלא, למיטר ההוא דלגו, פקליפה למוחא.

ואמאי אקרי סערה. דסעיר פלא, עילא ותתא. באה מן הצפון, דהא מן ההוא סטרא קא אתיא, וסימנה, (ירמיה א) מצפון תפתח הרעה, דהא כמה סטרין אחרנין אתאחדן בההוא רוח סערה, ובגין כך נפקא מן הצפון. ענו, בגין דאיהי סוספיתא דדהבא. ומסטרא דצפון אתאחדא דא. והאי איהי נקודה אמצעיתא, דקיימא בחורבא. ובגין דינע למפתי, שליט בגו נקודה דישובא, וכל מלין דישובא. בר ארעא דישראל, פד שראן ישראל בגויה, איהו (ד"א לא) שלטא עליהו, ולבתר דחבו ישראל (ד"א לא) שלטא על ארעא קדישא, בגין דכתיב, (איכה ב) השיב אחור ימינו מפני אויב.

ואחר שחטאו ישראל, (א) שולט על הארץ הקדושה, משום שכתוב השיב אחור ימינו מפני אויב.

הענן הגדול הזה הוא ענן של חשכה שמחשיף את כל העולם. בא וראה מה בין ענן לענן. אותו ענן שכתוב (במדבר י) וענן ה' עליהם יומם. (שם יד) ועננה עמד עליהם. זהו ענן שמאיר וזוהר, וכל האורות נראים בתוך אותו ענן. אבל הענן הזה הוא ענן חשוף שלא מאיר כלל, אבל מונע את כל האורות שלא יכולים להראות לפניו.

גדול, למה נקרא גדול, והרי הוא קטן? אלא הוא גדול פינן ששולט. דבר אחר גדול - אותו חשף גדול, פינן שמכסה את כל האורות ואינם נראים לפניו, והוא גדול (שולט) על כל מעשי העולם. ואש מתלקחת, שהרי האש של הדין הקשה לא זזה ממנו לעולמים. ונגה לו סביב, אף על גב שכל זה עומד בו - נגה לו סביב. מכאן למדנו, שאף על גב שאין זה צד, אלא צד של טמאה - נגה לו סביב, ולא צריך לאדם לדחותו החוצה. מה הטעם? משום שנגה לו סביב, צד של קדושה של אמונה יש לו, ולא צריך לנהג בו קלון, ולכן צריך לתת לו חלק בצד הקדושה של האמונה.

רב המנונא סבא כף אמר, וכי נגה לו סביב, וצריך לנהג בו קלון, הנגה לו הזה הוא בפנים, ולא עומד בחוץ. ומשום שהנגה לו הזה עומד בפנים, כתוב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה של מי? מתוכה של אותו נגה. כעין החשמל - חש מל, הרי פרשוה, חיות של אש ממללות. אבר מהמנונה הקדושה שמעתי עליה סוד הסודות. כשערלה שורה על הברית הקדושה לטמא את המקדש, אז אותו מקדש מתעכב מלגלות את סוד אות

ענן גדול דא, איהו עננא דחשוכא, דאחשיף כל עלמא. תא חזי, מה בין עננא לעננא. ההוא עננא (דף ר"ג ע"ב) דכתוב (במדבר י) וענן יי עליהם יומם. (במדבר יד) ועננה עומד עליהם. האי איהו עננא דנהיר וזהיר, וכל נהורין אתחזון גו ההוא עננא. אבל עננא דא, עננא חשוף, דלא נהיר כלל, אבל מנע כל נהורין, דלא יכלין לאתחזאה קמיה.

גדול, אמאי אקרי גדול, והא זעיר איהו. אלא גדול איהו, פינן דשליט. דבר אחר גדול, ההוא חשוכא גדול, פינן דכסי כל נהורין ולא אתחזון קמיה, ואיהו גדול (נ"א שליט) על כל עובדין דעלמא.

ואש מתלקחת, דהא אשא דדינא קשיא, לא אעדי מניה לעלמין. ונגה לו סביב, אף על גב דכל האי קיימא ביה, נגה לו סביב. מהכא אוליפנא, דאף על גב דלית סטרא דא, אלא סטרא דמסאבו, נגה לו סביב, ולא אצטריך ליה לבר נש, לדחייא ליה לבר. מאי טעמא. בגין דנגה לו סביב, סטרא דקדושה דמהימנותא אית ליה, ולא אצטריך לאנהגא ביה קלנא. ועל דא אצטריך למיהב ליה חולקא, בסטרא דקדושה דמהימנותא.

רב המנונא סבא, הכי אמר, וכי נגה לו סביב, ואצטריך לאנהגא ביה קלנא, האי נגה לו, לגו איהו, ולא קיימא לבר. ובגין דקיימא ההוא נגה לו מגו, פתיב ומתוכה כעין החשמל מתוך האש. מתוכה דמאן. מתוכה דההוא נגה. כעין החשמל: חש, מל, הא אוקמוה, חיוון דאשא ממללא.

אבר מבוצינא קדישא שמענא עליה רזא דרזין. פד ערלה שרי על קיימא קדישא לסאבא מקדשא, פדין ההוא מקדשא, אתעכב